

ÜLESTÕUSMISAJA VI PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine Ap 10:25-26.34-35 44-48)

Lugemine apostlite tegude raamatust:

Kui Peetrus väepealik Korneeliuse kotta sisse astus, tuli Korneelius talle vastu, heitis tema jalgade ette maha ja kummardas teda. Aga Peetrus tõstis ta üles ja ütles: “Tõuse, sest ka mina olen inimene.”

Ja kui ta temaga oli kõnelnud, läks Peetrus edasi ja leidis eest suure hulga inimesi ning ütles neile: “Nüüd mõistan ma tõesti, et Jumal ei tee vahet isikute vahel, ning kõigi rahvaste seast on talle meelepärane see, kes teda kardab ja käitub õiglaselt.” Kui Peetrus neid sõnu alles rääkis, langes Püha Vaim kõikide peale, kes seda sõna kuulsid. Ja usklikud, kes tulid koos Peetrusega ja olid juutide hulgast, panid seda imeks, et Püha Vaimu and valati välja ka paganate peale, sest nad kuulsid neid rääkivat võõraid keeli ja ülistavat Jumalat.

Siis Peetrus ütles: “Kas keegi saaks neile ristimisvett keelata, kes nad nii nagu meiegi on saanud Püha Vaimu.” Ja ta käskis neid ristida Jeesuse nimesse. Siis palusid nad teda, et ta jääks mõneks päevaks veel nende juurde.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 98:1, 2-3ab 3cd-4 R:2b)

R: Jumal ilmutas oma tõe kõigile rahvastele.

Laulge Issandale uus laul,
sest tema on imesid teinud.

Tema parem käsi ja tema püha käsivars
on toonud temale võidu.

R:

Issand on oma lunastuse teatavaks teinud,
ta on ilmutanud oma õiglust paganate silme ees.

Ta on tuletanud meelde oma heldust
ja oma ustavust Iisraeli soole.

R:

Kõik maailma ääred on näinud
meie Jumala lunastustööd.

Rõkka rõõmust Issanda auks, kogu maailm,
juubeldage, hõisake ja mängige.

R:

(Teine lugemine 1Jh 4:7-10)

Lugemine püha apostel Johannese esimesest kirjast:

Mu armsad, armastagem üksteist, sest armastus on Jumalast, ja igaüks, kes Jumalat armastab, on Jumalast sündinud ja tunneb Jumalat. Kes aga ei armasta, see ei ole Jumalat ära tundnud, sest Jumal on armastus.

Ja selles on Jumala armastus meile teatavaks saanud, et Jumal on läkitanud maailma oma ainusündinud Poja, et meil oleks elu tema läbi. Ja selles ongi armastus, et tema ise on meid armastanud, mitte et meie oleksime teda esimesena armastanud, sest tema on andnud oma Poja lepitushvriks maailma pattude eest.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 14:23)

Halleluuja. Kes armastab mind ja peab minu sõnast lugu,
seda armastab minu Isa, ja me tuleme tema juurde. Halleluuja.

(Evangeelium Jh 15:9-17)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Jeesus ütles oma jüngritele: “Nii nagu minu Isa on mind armastanud, nõnda armastan mina teid. Jääge minu armastusse! Kui te peate minu käsusõnu, siis te jääte minu armastusse, nii nagu mina olen täitnud oma Isa käsku ja jään tema armastusse. Seda olen ma teile öelnud, et minu rõõm oleks teie sees ja teie rõõm oleks täielik. Ning see on minu käsusõna, et te armastaksite üksteist nii, nagu mina teid olen armastanud.

Kellelgi ei ole suuremat armastust kui see, et ta jätab oma elu sõprade eest. Ja teie olete siis minu sõbrad, kui te teete seda, mida mina teil teha käsin. Ei, ma ei pea teid orjadeks, sest ori ei tea, mida tema isand teeb. Vaid ma olen teid nimetanud oma sõpradeks, sest ma olen teile teada andnud kõik, mida ma olen kuulnud oma Isalt.

Mitte teie ei ole mind valinud, vaid mina olen teid ära valinud ja teid määranud selle jaoks, et te läheksite ja kannaksite vilja; et teie vili jääks püsima, ning et kõike, mida te palute minu Isalt minu

nimel, ta annaks teile. Seda ma olen teile öelnud selleks, et te armastaksite üksteist.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad: “Nii nagu minu Isa on mind armastanud, nõnda armastan mina teid,” ütleb Jeesus. Või nii... Aga milles see isa armastus siis tema puhul väljendus? Teatavasti sündis Jeesus tallis, ilma inimese jaoks tehtud katusega pea kohal, elas vaese mehena, tegi rasket füüsilist tööd ning kuulutas kolmel viimasel eluaastal rõõmusõnumit, mida haritumad ja rikkamad inimesed ei tahtnud üldse kuulda; teda taheti mitmel korral tappa ja lõpuks löödigi risti...

Esimesel hetkel tahaks seepeale öelda, et kui võimalik, ehk saaks Jeesus meid natuke vähem armastada... Kuid esimese hetkega suudetaksegi vaid harva tõde ära tunda. Ristilöömise järel tõusis Jeesus ju surnuist üles. Surnuist üles tõusta ja paradiisi jõuda tahaks juba kindlasti igaüks – aga päris ilma kannatuseta sinna vist ikka ei saa.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, maailmas, kus kurjust ja rumalust näib olevat rohkem kui headust ja tarkust, kõlab sõna “armastus” üsna vastuoluliselt. Mida suuremaks saab meie elukogemus, seda harvemini julgeme armastusest mõelda. Väikeste laste vanemad, kes on ju ikka veel noored inimesed, nunnutavad meelsasti oma võsukest ja peavad kogu oma hoolt ja vaeva suure armastuse märgiks. Lapse vastuarmastust oodatakse väljenduvat alguses naeratuses, siis sõnakuulmises, ja lõpuks iseendaga hakkamasaamises.

Ja siis, paari-kolmekümne aastaga kasvavad lapsed suureks ja lahkuvad kodust. Nad vaatavad jäjest rohkem ettepoole ja vähem tahapoole, kahtlevad üha rohkem oma vanemate usus ja põhimõtetes – kuid samas ei jõua nii mõnedki neist ära oodata, millal ükskord vanemate vara pärandusena nende kätte jõuab. Juba pensionisüsteemide olemasolu on tunnistuseks sellest, et vanaduspõlves saab inimene oma laste peale vaid harva loota, ning vanadekodud on täis armastavaid, kuid üksildasi isasid ja emasid.

Armunud noortel tulevad armastusesõnad kergesti üle huulte; noor inimene näeb partnerit otsides ennekõike millegi saamist, ilusaid elamusi – ega aima kui lühikeseks võib jääda see õnneaeg, mille järel argipäeva tuim kohustustekoorem muudab rõõmud muredeks ja paneb otsima uusi rõõme. Peagi selgub, et väljavalitu kena näolapi tagant tuleb esile hoopis teistsugune inimene kui alguses tundus, ja omaenda suureks kurvastuseks jõuab teadvusse, et ega me ise ka ei ole teab kui head

inimesed – see on siis kahekordne pettumus. Inimese armastus inimese vastu võib lõppeda aastaid kestva ristilöömisega, ilma võimaluseta surnuist üles tõusta...

Ja samas on täiesti võimalik, et eraldi vaadatuna on nii abikaasad, vanemad kui lapsed kõik head inimesed – aga millegipärast ei tule neil üksteise vastu hea olemisest ega armastusest suurt midagi välja... Kuid võibolla leiame siis lohutust mõttest, et see päris õige armastus seisnebki selles, et lõpuks jääb järele vaid eestpalve üksteise igavese õndsuse eest?

Juba iidset kõrbeisad on öelnud, et inimene peab käima Kristuse jälgedes, olema tema sarnane. Kõiges me seda muidugi ei suuda: meie ei oska imesid teha, meil ei ole otseühendust Jumalaga nii nagu temal. Kui me aga püüame elada tema põhimõtete ja õpetuste järgi, siis saame sarnaselt temale tõesti lööke nii paremalt kui vasakult, ja võime oma elu kohta korrata nii mitmeidki Jeesuse sõnu, näiteks: “Rebastel on urud ja taeva lindudel pesad, aga Inimese Pojal ei ole, kuhu ta oma pea võiks panna.”(Mt 8:20) “Tõesti, ma ütlen sulle, täna öösel, enne kui kukk laulab, salgad sina mind kolm korda.” (Mt 26:34) “Juudas, kas suudlusega annad sa Inimese Poja ära?” (Lk 22:48) “Isa, kui sa tahad, võta see karikas minult! Ometi ärgu sündigu minu tahtmine, vaid sinu oma!” (Lk 22:42) ja lõpuks “Mu Jumal, mu Jumal, miks sa oled mu maha jätnud?” (Mk:15.34)

Armsad õed ja vennad, “O inaestimabilis dilectio caritatis! Ut servum redimeres, Filium tradidisti!” – “Oo hindamatu armastuste armastus, et lunastada sulast oled sa oma poja surma andnud.” Nii lauldakse katoliku kirikus ülestõusmispühade ööliturgias. Jumala armastus on nagu valgus tunneli lõpus, väike valgusetäpp keset pilkast pimedust. See valgusetäpp paistab meile väga väikesena, aga see on ainus siht, mille poole tasub teel olla, ainus lootus, et meie kannatustel, meie võitlustel on mõte ja me võime lõpuks oodata midagi head, saada lõpuks teada, mida tähendab armastus. Aamen.